

25. marts 2021
Sagsnr. 21/01891
TSR

AFGØRELSE FRA MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

**MILJØ- OG
FØDEVAREKLAGENÆVNET**
Toldboden 2
8800 Viborg

AFSLAG på anmodning om genoptagelse af sag om afvisning af klage over tilladelse til kystbeskyttelse i form af sandfodring ved Lønstrup i Hjørring Kommune

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37795526
EAN-nr. 5798000026070
nh@naevneneshus.dk
www.naevneneshus.dk

Miljø- og Fødevareklagenævnet traf den 28. november 2019 afgørelse om at afvise at realitetsbehandle klage over Kystdirektoratets afgørelse af 6. oktober 2019 om tilladelse til at udføre sandfodring på stranden ved Lønstrup.¹

V1 har anmodet Miljø- og Fødevareklagenævnet om at genoptage behandlingen af klagesagen.

Miljø- og Fødevareklagenævnet afslår anmodningen om at genoptage behandlingen af klagesagen.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet² og gebyrbekendtgørelsens § 2.³ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. kystbeskyttelseslovens § 18 b.⁴

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

¹ J.nr. 19/08048.

² Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

³ Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

⁴ Lovbekendtgørelse nr. 705 af 29. maj 2020 om kystbeskyttelse m.v.

1. Anmodningen om genoptagelse

V1 har den 11. februar 2021 anmodet Miljø- og Fødevareklagenævnet om at genoptage behandlingen af klagesagen vedrørende Kystdirektoratets afgørelse af 6. oktober 2019.

Som begrundelse for anmodningen har V1 (anmoder) anført, at der er fremkommet nye retlige forhold.

Anmoder har anført, at Klagenævnet for Udbud har afgjort, at anmoder er klageberettiget vedrørende kystbeskyttelsesarbejder på vestkysten.⁵

2. Sagens oplysninger

2.1 Kystdirektoratets afgørelse af 6. oktober 2019

Kystdirektoratet meddelte den 6. oktober 2019 i medfør af kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, tilladelse til kystbeskyttelse i form af sandfodring på en 1.100 m lang strækning på stranden ved Lønstrup. Tilladelsen var meddelt på en række vilkår, herunder vilkår om, at der maksimalt måtte fodres med 30.000 m³ sand.

Kystdirektoratet begrundede tilladelsen med, at projektet ville medføre beskyttelse af en kyststrækning, der var sårbar over for erosionsskader. Direktoratet lagde særligt vægt på behovet for kystbeskyttelse samt kystbeskyttelsens tekniske- og miljømæssige kvalitet.

Vedrørende behovet for kystbeskyttelse vurderede Kystdirektoratet, at der fortsat var et behov for kystbeskyttelse på den konkrete strækning, da stranden i kortere perioder havde været lavere end ønskeligt, og at der dermed forelå en øget risiko for underskæring af de bølgebrydere og skråningsbeskyttelse, der er etableret på projektstrækningen.

Vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltningens tekniske og miljømæssige kvalitet fandt Kystdirektoratet, at der ikke forelå væsentlige naturhensyn som talte imod projektet. Direktoratet lagde vægt på, at strandfodringen var kortvarig og af begrænset omfang, og at det anvendte fodringsmateriale, som alene bestod af rent sand, var vurderet til at være brugbart.

Derudover vurderede Kystdirektoratet, at kystbeskyttelses anlægget ikke havde negative konsekvenser, herunder indvirkning på nabostrækninger, at anlægget ville være med til at sikre den eksisterende adgang langs stranden, og at projektet dermed ikke ville medføre væsentlige gener for den rekreative udnyttelse af kysten.

⁵ Klagenævnet for Udbud, kendelse af 4. november 2020 (j.nr. 20/05183).

Kystdirektoratet traf endvidere afgørelse om, at der ikke skulle udarbejdes en konsekvensvurdering for projektet, jf. habitatbekendtgørelsen for søterritoret.⁶ Videre fandt direktoratet, på baggrund af Miljøstyrelsens screeningsafgørelse af 21. juli 2019, at der ikke skulle foretages en miljøvurdering (VVM) af projektet, jf. miljøvurderingsloven.⁷

2.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 28. november 2019

Anmoder påklagede den 31. oktober 2019 Kystdirektoratets afgørelse til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Anmoder anførte navnlig, at den tilladte sandfodring var virkningsløs, at SIC-systemet var billigere og mere miljøvenligt, og at der var igangsat en VVM-undersøgelse på lokaliteten, som ikke var afsluttet.

Kystdirektoratet fremkom den 1. november 2019 med bemærkninger til klagen, og anførte navnlig, at V1 efter direktoratets vurdering ikke var klageberettiget. Til støtte herfor anførte direktoratet, at V1 efter direktoratets opfattelse hverken havde en væsentlig individuel interesse i sagen, eller var omfattet af den kreds af lokale og landsdækkende foreninger, som er klageberettigede.

Anmoder bemærkede supplerende hertil den 21. november 2019, at V1 havde en væsentlig individuel interesse i sagen, og dermed efter anmoders opfattelse var klageberettiget. Til støtte herfor anførte anmoder, at V1 siden 1999 havde arbejdet i området med et miljøvenligt kystbeskyttelses-anlæg, som, ifølge klager, havde været en stor succes rent videnskabeligt, og at V1 i alt havde investeret ca. 1 mio. kr. i anlæggene.

Miljø- og Fødevareklagenævnet traf herefter den 28. november 2019 afgørelse om at afvise at realitetsbehandle klagen over Kystdirektoratets afgørelse af 6. oktober 2019 om tilladelse til at udføre sandfodring på stranden ved Lønstrup.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærkede indledningsvis, at afgørelser efter kystbeskyttelsesloven kan påklages af adressaten for afgørelsen, ejeren af den ejendom, som afgørelsen vedrører, af enhver, der har en væsentlig individuel interesse i sagens udfald samt af en berørt nationalparkfond og en række foreninger, jf. kystbeskyttelseslovens § 18 a, stk. 1.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærkede i forlængelse heraf, at klageretten ikke omfatter f.eks. naboer eller beboere i det pågældende område i almindelighed, medmindre de i den konkrete sag har en væsentlig individuel interesse.

⁶ Bekendtgørelse nr. 1062 af 21. august 2018 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger samt etablering og udvidelse af visse anlæg på søterritoret.

⁷ Lovbekendtgørelse nr. 1225 af 25. oktober 2018 om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter.

Videre bemærkede Miljø- og Fødevareklagenævnet, at afgørelser efter miljøvurderingslovens § 21 kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet af miljø- og fødevareministeren, enhver med retlig interesse i sagens udfald samt af landsdækkende foreninger og organisationer, der som formål har beskyttelsen af natur og miljø eller varetagelsen af væsentlige brugerinteresser inden for arealanvendelsen og har vedtægter eller love, som dokumenterer deres formål, og som repræsenterer mindst 100 medlemmer, jf. lovens § 50.

Miljø- og Fødevareklagenævnet fandt på baggrund heraf, at klager ikke var klageberettiget. Nævnet lagde vægt på, at klagepunkterne, som vedrørte behovet for sandfodring, effekten heraf og prisen herfor, samt om projektet var miljøvurderingspligtigt, havde karakter af en ideelt betonet interesse, som ikke var anderledes for klager end for andre borgere.

Det forhold, at klager havde afgivet tilbud på at etablere sit trykudlignings-system og havde et anlæg etableret på en del af den omhandlede strækning, kunne efter nævnets vurdering ikke føre til et andet resultat.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Indledende bemærkninger

En myndighed er forpligtet til at genoptage behandlingen af en sag, hvis der i forbindelse med anmodningen om genoptagelse fremkommer nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen havde fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med den tidligere behandling af sagen.

En myndighed kan også have pligt til at genoptage behandlingen af en sag, hvis der ved den tidligere sagsbehandling er begået væsentlige fejl. Desuden kan væsentlige nye retlige forhold betyde, at der er en forpligtelse til at genoptage behandlingen af en sag. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis domstolene i en tilsvarende sag har underkendt myndighedens fortolkning eller praksis, eller der er sket væsentlig ændring med tilbagevirkende kraft i det retsgrundlag, der forelå på tidspunktet for den tidligere afgørelse.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at der med anmodningen om genoptagelse ikke er fremkommet nye retlige forhold, der kan begrunde, at behandlingen af klagesagen genoptages.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har lagt vægt på, at Klagenævnet for Udbud ved vurderingen af klagers klageberettigelse i den konkrete sag har lagt vægt på, at klager er potentiel tilbudsgiver i forbindelse med udbud af kystbeskyttelsesarbejder i forhold til det konkrete udbud. At klager er potentiel tilbudsgiver ift. det konkrete udbud er derimod ikke relevant for vurderingen af, om klager i medfør af kystbeskyttelseslovens § 18 a, stk.

1, og miljøvurderingslovens § 50 opfylder betingelserne for at være klageberettiget.

Det forhold, at Klagenævnet for Udbud ved kendelse af 4. november 2020 har vurderet, at klager i medfør af Lov om Klagenævnet for Udbud § 6, stk. 1, nr. 1, har en retlig interesse og dermed er klageberettiget, udgør dermed ikke et nyt retligt forhold, der kan begrunde en genoptagelse af nævnets afgørelse.⁸

3.3 Gebyr

Som følge af afgørelsen tilbagebetales det indbetalte klagegebyr ikke, jf. gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 2.

3.4 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet afslår anmodningen om at genoptage behandlingen af klagesagen.

⁸ Bekendtgørelse nr. 593 af 2. juni 2016 af lov om Klagenævnet for Udbud.